

RAFA GIL

RAMÓN CERDÁ, PRESIDENT DE LA FIRA DE VALÈNCIA

«El camí del tremendisme no és l'apropiat per a les reivindicacions empresarials»

Ramón Cerdá Garrido —Vallada (La Costera), 1929— deté des del 1984 la presidència de la Fira de València, fins al 1992. Amb el suport polític i econòmic dels socialistes des del govern autonòmic, Cerdá aposta pel reforçament de l'eix del Mediterrani, reivindica l'especialització de les fires i s'esforça per diferenciar l'escenari polític de l'econòmic.

La Fira Mostrari Internacional de València, amb 38 salons monogràfics, està considerada el principal instrument de desenvolupament comercial del País Valencià. Vostè, com a president de la institució firal, pot fer un perfecte retrat de l'actual situació mercantil valenciana...

—Fins fa pocs anys, els valencians hem viscut en un *Llevant feliç*, ignorant moltes vegades que l'oblit a què hem estat sotmesos ha estat, en gran mesura, per la nostra culpa. Si realment som tan importants com diem i, més encara, com creiem ser, també hem de tenir la capacitat de posar-ho de manifest i l'obligació de no dir a tot que bé. Jo crec que últimament els valencians estem adquirint consciència que cal eixir a demanar les coses. I en aquest sentit, les fires són la imatge d'una reactivació econòmica que es reflecteix sobretot el sector de la construcció.

—Vostè parla d'una concepció, la del *Llevant feliç*, que s'ha quedat antiquada. ¿Aquest concepte cal substituir-lo pel de l'Eix del Mediterrani, que va més enllà del mateix estat de les autonomies?

—Sí, evidentment. L'estat de les autonomies és un fet polític que ha de donar suport a un altre fet important, com és el fet econòmic, ja que és capaç de generar riquesa, redistribuir-la i millorar el nivell de vida del conjunt de la societat. En aquest sentit, l'eix del Mediterrani té una dimensió europea que inclou Espanya, Itàlia, França i, en la meua opinió, també Grècia i Portugal.

—¿Pot interpretar-se això com que les autoritats econòmiques van per davant de les autoritats polítiques?

—Efectivament, les disposicions legals, que en definitiva són la gestió de la funció política, van a remolc de les demandes econòmiques, que són les que fan que la societat avance més de pressa.

—Aquesta realitat, no obstant, no és aplicable a la Fira de València, que en els darrers dos anys ha rebut dues fortes injeccions de capital per a altres dues ampliacions del recinte.

—Realment, en les ampliacions recents, el suport de la Generalitat ha estat total i absolut i jo diria en aquest sentit, a tall de manifestació política, que un fet com l'ajuda de la Generalitat a la Fira justifica ja de per si l'existència de l'autonomia valenciana. Fins i tot, les ajudes de l'administració central no haurien tingut tanta efectivitat

i rapidesa sense la presència dels poders autonòmics.

—*En aquest sentit, la Fira de València és quasi la institució predilecta de les autoritats autonòmiques, ¿se sent vostè afavorit pels socialistes?*

—Jo dec tenir la suficient vanitat per a pensar que el que faig és tant important que dona lloc que em facin justícia, no que em mimen. La veritat és que em mimen.

—*En un any que ha estat marcat per les reivindicacions del moviment empresarial, amb un clímax que coincideix amb la cimera d'Oriola, ¿vostè ha hagut de pagar algun preu per l'ajuda rebuda?*

—Jo he hagut de pagar en aquest moment un preu de popularitat. I l'he pagat per manifestar públicament que el camí del tremendisme no era el més apropiat per a les reivindicacions empresarials, i els fets m'han donat la raó. I en aquest tema no vull fer cap altra declaració.

—*¿Però ha arribat a sentir-se emmordassat?*

—En cap moment. Jo no sóc persona perquè m'emordassen. Primer m'haurien de pagar per a ser president i fins ara aquest càrrec continua sent *gratis et amore*, honorífic.

—*La Fira de València està en un moment dolç, hi ha ampliacions del recinte i a més el balanç presenta superàvit. ¿Quines són les claus d'aquesta gestió?*

—Les claus d'aquest èxit rauen —i això ha estat reconegut pel mateix president de la Generalitat valenciana— en el fet que la fira la gestionen els empresaris. En la mesura que els empresaris facen labor empresarial, s'obliden d'ambicions polítiques, que tenen un altre escenari propi, i vinguen a la Fira a fer certàmens, la Fira de València tindrà èxit.

—*¿Quins són els plans d'actuació que té previstos la Fira de València per a afrontar la forta competència que presenten les fires de Madrid i Barcelona i la resta dels certàmens europeus?*

—La Fira de València és cada vegada més coneguda i de fet, la ciutat de València és coneguda cada vegada més gràcies a la Fira. D'altra banda, des que jo en sóc president, tinc clar que no hem d'entrar en la guerra de fires. La fira és una entitat de serveis i en la mesura que nosaltres siguem capaços de donar millors serveis que ningú, els empresaris vindran a fer ús del que puguem oferir. Per això estem dotant-nos d'instal·lacions que ens han situat al capdavant de les fires de l'estat.

—*¿Com valora vostè la pretensió de*

RAFA GIL

«Les fires no es creen per decret sinó per interès del mercat».

l'empresariat alacantí de disposar d'un recinte firal propi?

—Aquest és un tema molt dolorós sobre el qual jo poques vegades vull manifestar-me perquè es presta que a Alacant es pense que jo em pronuncie d'una manera interessada. Elda va fer un esforç extraordinari per tenir un palau de fires, però els temps han canviat de tal manera que avui el comprador de calcer vol un altre tipus de marc distint del que li ofereix el palau d'Elda. Això demostra que les fires, en una economia de mercat, no es creen per decret, sinó perquè els compradors i els venedors volen coincidir en un punt determinat, aquest ha estat sempre el secret de fer fires. Així les coses, jo crec que, per desgràcia, les fires d'Elda es perdran i això em dol moltíssim, i em dol perquè, per postures personalistes, aquestes fires, que s'havien pogut fer en el seu temps a València, no es faran aquí i es faran en un altre lloc que es diu Madrid.

Sobre la decisió d'Alacant de construir un palau de fires, em sembla legítima, però jo plantege: ¿Per a què es vol un palau de fires? Per a donar un servei a uns expositors i a uns compradors. Alacant ha de meditar abans de fer una despesa tan forta si realment serà rendible o, per contra, és deguda tan sols a motivacions polítiques. Crec que en matèria de fires al País Valencià tan sols la Fira de València pot competir amb garanties amb altres convocatòries com ara les de Colònia, París, Madrid, Barcelona o Milà. Crec honestament que Alacant ha de valorar les seues possibilitats i la seua infraestructura per a realitzar congressos.

En aquest sentit cal posar fi a les polítiques de campanar i començar a fer una política de conjunt.

—*La Fira dels Diners ha estat l'última a incorporar-se al calendari valencià, ¿hi ha previstes noves incorporacions?*

—Més aviat a nivell d'ampliacions que a nivell de crear nous certàmens. La meua preocupació és millorar i perfeccionar les fires existents.

—*Vostè ha declarat recentment, amb motiu de la inauguració de la Fira del Moble, que tots els esforços que van realitzant-se per a millorar les instal·lacions de la Fira poden quedar invalidats si no es milloren les infraestructures del País Valencià...*

—Jo no sóc encara, espere no ser-ho, ministre d'Obres Públiques, però estic convençut que el govern de la Generalitat ha pres consciència i ha fet arribar al govern central les nostres necessitats: que es milloren els accessos mitjançant el *by-pass* i el corredor comarcal. A més, jo estic convençut que en un futur pròxim arribarà el *metro* a la fira. Pel que fa a la xarxa hotelera en els dos o tres pròxims anys quedarà suficientment ampliada. Són problemes pels quals ha manifestat el seu interès tant l'ajuntament com la Conselleria d'Indústria, Comerç i Turisme.

—*En tot aquest pla d'intencions queda fora el Tren d'Alta Velocitat, reivindicat en els darrers mesos pel conjunt de la societat valenciana. ¿Què pot perdre el País Valencià si es queda despenjat de la xarxa europea del TGV?*

—Jo crec que els senyors que han de decidir sobre el TGV hauran de pensar molt més en la rendibilitat econòmica del projecte que en la conveniència política, i si tenim en compte que l'eix del Mediterrani és un dels principals generadors de riquesa, haurem de concloure que és just que el TGV tinga el seu trajecte per aquest corredor. I aquesta conclusió és aplicable també al transport aeri i al tràfic de mercaderies del port autònom. Aconseguir això és tasca de les institucions i dels empresaris valencians.

—*Precisament, en plena campanya electoral, Joan Lerma ha declarat que si els empresaris volen millors infraestructures per al transport han de pagar a pagar-se-les ells mateixos.*

—Bé, jo mai m'atreviria a jutjar el president de la Generalitat valenciana per una frase aïllada. Crec que el president Lerma té almenys tant d'interès com qui més perquè el País Valencià estiga ben servit a nivell de comunicacions. □